

Szántó Edit És Ervin

Ez a kép Kolozsváron készült. Véleményem szerint a házasság után van. Ez van a hátán: "Szeretettel Edit és Edit". Kétszer Edit. Valószínű, hogy tévedés van, mert Edit és Ervin. Mert anyu volt az Edit.

Anyu 1908-ban született, Tövisen, és ott már anyanyelvi szinten beszélte a román, magyar, német nyelvet, bent a családban. Neki érettségije volt, francia intézetet végzett itt, [Maros]Vásárhelyen. "L'arché", azt hiszem, úgy hívták azt a francia intézetet. Anyu beszélt tökéletesen angolul, németül, franciául, olaszul, románul, magyarul. Mikor visszaköltözött az iskolák után, ott, Tövisen nem foglalkozott semmivel.

Apu Szekszárdon született 1902-ben, Fiumében és Pesten gyerekeskedett. Budapesten tanult, ott végezte el az egyetemet. Miután elvégezte az iskolát, utána került ide [Erdélybe]. Tehát, valamikor a 1930-as évek elején került Marosvásárhelyre. Akkor már a nővére itt volt Marosvásárhelyen, és nála tartózkodott. Édesanyám és édesapám között az ismerkedés szinte kalandoszerű volt. Apu vegyészmérnök volt, de egy pillanatig sem használta a mesterségét, mert volt ez a nagyon gazdag sógor [Szántó Etelka férje, Elekes Miksa], aki foglalkoztatta a fás szakmában. Mégpedig a Maros mentén ők kitermelték a fát, és feldolgozták, s akkor ezt a bizonyos kitermelt fát el kellett adni. S akkor apu járta a vidéket, illetve hát fél Erdélyt, hogy helyezze el a faárut. Fakereskedő, beszerző meg ehhez hasonló tevékenységet folytatott. S mivel [anyai] nagyapám üzletének építkezési lerakata volt Tövisen, mindenhez -- szóval bútorgyárhoz, építkezési anyagokhoz, mert a fából nemcsak deszkát csináltak, hanem gerendákat is -- deszkát, gerendát árult a nagyapám, s akkor apu mint ügynök elment Tövisre, hogy ajánlja a cégnek az áruit. S így ismerkedett meg anyámmal. Az egész nem tartott többet, mint tíz nap, egymásba szerettek, s elvette feleségül. Anyám mesélte, hogy "Fiam, az úgy volt, hogy megjelent apád, csizma volt a lábán, szakállas volt -- mert akkor éppen hobbiból szakállt hordott --, tél volt, kucsma volt a fején, s amikor megláttam, azt mondtam, hogy na, ez lesz a férjem". Szerelem első látásra... És akkor teltek, múltak a napok, 1932-ben vette el apám anyámat feleségül. Nem tudom, hogy volt-e vallásos esküvő, de nem volt olyan, hogy

tányértörés meg ehhez hasonló, az a rituális sátor [hüpe], az nem volt, biztos, hogy nem volt.

A nagyszülők vásároltak a szüleimnek egy házat, ami úgy száz-százötven méterre volt. Tehát úgy lehet elképzelni, hogy volt egy nagy-nagy udvar, s akkor a jobb oldali házban laktak a nagyszülők, s a bal oldalán az udvarnak laktunk mi. A lakás hasonló volt, csak nem volt akkora. Ott talán két szoba volt, de nem mondanám meg pontosan. Külön főztünk. Anyu mindig az önállóságot kereste. Az anyai nagyapámnak volt ez a bizonyos építkezési raktára, s akkor vett édesapámnak is egyet Gyulafehérváron. Hogy önálló legyen.